

Mẫu Hoa Khế

Chọn Lựa

Hai ông bà cụ vừa dọn vào căn nhà nhỏ nhắn của khu vực Mobile Home . Nhìn trên gương thật mặt vui vẻ trông họ rất hài lòng về sự quyết định khi dọn ra khỏi gia đình của đứa con trai . Họ đến nước Mỹ đi qua với diện thân nhân bảo lãnh . Ông bà để lại nơi quê hương căn nhà lụp xụp với miếng đất nhỏ đủ trồng vài liếp khoai , liếp bắp .Đủ cho đám gà con thoải mái đùa vui theo chân gà mẹ ,một chuồng heo vồn vện hai con với vài khóm chuối cùng ít bèo xanh lững lơ trong cái ao sâu bên hong nhà .

Căn nhà lợp tôn nên ban đêm nghe cả tiếng sương rơi , tiếng lay động của những nhánh cây khẽ rung khi cơn gió chạm lướt qua . Vào mùa mưa hai ông bà lắng nghe như một tấu khúc của thiên nhiên , ông cụ tuổi tuy lớn nhưng nét nghệ sĩ vẫn còn đọng lại ở ánh mắt và nụ cười . Ánh mắt trông rất mơ màng và nụ cười thật cởi mở , mặc dầu giọng hát đã bị khàn đục , ông cũng xoay mình trong tiếng mưa rơi rồi hát to vang khắp căn nhà ...

*Mưa rơi rơi trên đường, mưa rơi suốt canh trường
Mưa rơi ướt phố phường, mưa trôi lá trong vườn,
Mưa đang tí tách reo ven tường*

Mùa hè thì có hai cây khế già che bóng râm nằm đông đưa với chiếc võng hòa cùng tiếng kéo kệt của khóm tre ẻo lã với chiếc quạt máy nối dây dài ra tới bên ngoài phát phơ lùa qua lùa lại cái nắng khô khốc làm đổ chảy mồ hôi đầm đề .Người vợ là một người đàn bà nhà quê lớn lên với ruộng vườn , nghe đâu cũng là con dòng cháu giống nhưng số mệnh không may khi sanh ra thì gia thế đã sa sút nên đi theo bên quê ngoại về sống nơi mồ mã tổ tiên cha ông đã nằm yên nghỉ qua bao nhiêu đời .Dầu ở nơi hẻo lánh như thế nhưng nhan sắc của bà đã được đồn đãi qua tới tận những làng bên . Cô tiểu thư lọ lem lại có sắc đẹp như những bà cung phi được vua sủng ái . Mỗi ngày ra đồng ra ruộng , làm việc dưới những cơn mưa tầm tã đen trời thúi đất hay dưới những cơn nắng cháy rát da thịt . Cô thôn nữ vẫn đẹp lồ lộ đáng đáp cao sang . Tin đồn tới tai ông , người đàn ông con nhà khá giả học hành bằng cấp nhưng với bản tánh nghệ sĩ trong dòng máu . Ông đã san bằng giai cấp một lòng xin được cưới bà mặc cho biết bao sự phản đối trong gia đình .

Sau khi cưới họ đã đưa nhau rời xa quê nhà là miền Trung để đi vào tận trong miền Nam lập nghiệp .Cuộc sống trải qua không biết bao thăng trầm , cuối cùng họ chọn một căn nhà ven đô , cách xa nơi thành phố ồn ào để tìm lại cái không gian trong lành khi mỗi sớm mai được nghe tiếng chim hót , đêm về lắng vui cùng tiếng dế kêu , tiếng quẫy đuôi của mấy con cá trong hồ . Sáng sớm nghe tiếng bà lanh lảnh la mầy con heo đang sột soạt kêu đói đòi ăn , tiếng chim chirp của đám gà con vươn vai sau một giấc ngủ ngon . Tất cả đó là niềm vui của họ khi đứa con trai duy nhất được chính phủ cấp cho học bổng đi tận bên Mỹ .Sau mười năm ông bà nhận được giấy tờ bảo lãnh qua Mỹ . Ngày cầm được giấy tờ họ mừng rơi nước mắt bởi từ sau cuộc chiến ông bà không hề nhận được một tin tức gì về đứa con trai duy nhất của mình . Ra đi chỉ vì muốn gặp lại con mà thôi .Nước Mỹ thật vô cùng xa lạ , với bà thì không có

một khái niệm gì về đất nước này cả . Còn ông là người học cao hiểu biết nhưng nghĩ với tuổi đời đã già đến nơi một đất nước chỉ hứa hẹn cho tuổi trẻ , ông cũng phân vân không biết có làm được gì đây không hay lại phải nương tựa vào con cái ? Nhưng tất cả vì con họ đành miễn cưỡng lên đường , từ già thôn xóm với những người xóm giềng tốt bụng đã bao nhiêu năm qua cùng chia nhau biết bao khốn khó nhọc nhằn , biết bao niềm vui bé nhỏ như khoai mùa này tốt như sắn không bị sâu ăn .

Ngày đến phi trường họ ngỡ ngàng gặp lại đứa con , lạnh lùng và xa cách , gặp đứa con dâu không cùng chủng tộc . Gặp mấy đứa cháu nội dang tay hững hờ chào đón . Ngồi trên xe cảm giác của bà bị hụt hẫng nên chỉ biết bám lấy tay chồng run run . Còn ông thì bình tĩnh hơn , ông cho dầu tuổi tác đã cao , ông vẫn còn cái phong độ của một người cột trụ của gia đình . Ông mỉm cười , nụ cười che giấu rất khéo với ý nghĩ để xem sao ... xem thằng con này mày sẽ xử sự như thế nào rồi ông sẽ tính sổ với mày .

Quả đúng như ông đã suy nghĩ , ông phải tính toán thôi . Căn nhà rộng lớn nhưng lạnh lẽo như một nhà mồ . Những gương mặt trắng như sáp , những đôi mắt với tia nhìn xa lạ , nên chỉ vồn vện hơn một tháng ông đã tìm hiểu xứ Mỹ qua báo chí để quyết định tìm cho vợ chồng ông một nơi sống thoải mái riêng tư và không mấy xa để còn biết về cuộc sống của đứa con trai mà họ vô cùng thương yêu.

Ông đã tìm ra được khu Mobile Home có nhiều người Việt Nam sinh sống , nơi ông bà vẫn còn nghe được tiếng nói của quê hương , nơi có người chạy tới , chạy lui không cần phải gọi phon xem có ở nhà không như phong cách lịch sự của dân bản xứ . Cứ thế tiếng gõ cửa bất cứ lúc nào cùng tiếng nói cười lao xao , tiếng kêu to ời ời mỗi buổi sáng rũ rề nhau đi tập thể dục tản bộ loanh quanh khu xóm .

Hôm nay bác Oanh nấu bún rêu mang qua hai tô , hôm kia anh Linh kể nhà làm trong chợ mang về con cá tươi rói cho ông bà nấu canh măng chua với rau răm , cô Bé có mấy đĩa cải lương hay mang qua cho ông bà thưởng thức . Chú Cai thỉnh thoảng qua hỏi xem có

cần đi đâu chú tình nguyện chở đi không lấy tiền đưa rước như đi bác sĩ vì chú làm nghề đưa rước , nghề tự do tự làm chủ . Trong đó có Bác Hiền thiết đúng như cái tên , từ khi ông bà dọn về đã trở thành bạn già thân . Bác lúc trước làm nhà hàng nên nấu ăn rất ngon , hề có món ăn là đích thân qua nhà mời ông bà sang ăn . Một hôm khi ăn xong bà đứng lên rửa chén bát , bác nói

_thôi... thôi chị để đó đi

Bà tuy là người đàn bà nhà quê nhưng bản tánh tình nghịch đùa lại

_ đã lấy đâu mà thôi

Thế là bác Hiền đỏ mặt ai nói tuổi già không biết đùa nghịch , bản chất con người cho dầu cái lớp vỏ bên ngoài có tàn héo theo định luật tuần hoàn nhưng tâm hồn vẫn luôn trẻ mãi bởi nó không can dự vào chu trình tái tạo để rồi bị huỷ diệt .

Ông bà đã tìm lại được cho mình những tháng ngày trên quê hương với chung quanh hàng xóm láng giềng .Họ là một đôi vợ chồng rất dễ thương luôn sẵn lòng giúp cho bất cứ ai muốn nhờ đến họ . Ông là người giỏi chữ , giúp đọc , viết những bức thư bằng tiếng Anh ngữ , bà làm dưa mắm rất khéo nên cả hàng xóm ai cũng được thưởng thức qua .

Mỗi tháng đưa con trai một mình ghé đến coi ông bà có cần gì thêm không . Ông bà là người hiểu con và thông cảm cho đứa con về cách sống của anh bởi họ cũng cảm thấy có lỗi khi đã để anh một mình quá lâu trong đất nước này . Một ngày nào đó khi anh đi đến tuổi già của họ .Con anh sẽ đưa anh vào trại dưỡng lão theo lối suy nghĩ của người dân bản xứ . Ông bà cảm thấy tội nghiệp cho anh nhưng biết làm sao hơn bởi lúc đó chắc ông bà đã tuổi hạc về trời .

Nhìn đứa con trai , bà chỉ biết ứa nước mắt , ông chỉ biết thở dài .Ông bà cũng thầm cảm ơn đứa con còn hiểu biết để tránh đi bao bi kịch của những người già trên đất nước này. Có những đứa con về bảo lãnh cha mẹ già qua để làm người giữ nhà , giữ cháu chắt. Họ lợi dụng những ưu đãi mà chính phủ nơi đây giúp đỡ cho những người già cả , để rồi tính toán luôn với cha mẹ mình. Biết

bao nhiêu giọt lệ âm thầm chảy trên những gò má nhăn nheo trong đêm khuya , biết bao nụ cười héo hắt trước những hoàn cảnh bất khả kháng mà con cái đã định đoạt.

Số mệnh dầu đưa ta tới đâu cũng dừng nên buông xuôi , nếu thấy có điều kiện phải mạnh dạn như ông bà đứng lên để chọn lựa cho mình được sống vui , sống mạnh khỏe đến hết cuộc đời này ...

Mẫu Hoa Khế Apr 12.2010